

Náklonnosť

Keď zomrel, bola som uprostred svojej nerutinnej nočnej seansy, zaobalená hlbokým spánkom. Odpovedzte mi skôr, než vezmete svoj všedný nádych, ktorý si už...nedokážete ani vážiť, prečo sa to stalo, práve mne ?! Nehľadajte v tejto otázke banalitu, alebo hľadajte čo chcete, ja som už totižto neschopná života...tiež. A kto je mŕtvy, ten, už pravdepodobne nerieši vašu patetickosť. A z melancholikov sa rodia (skôr umierajú) flegmatici.

„Chcem s tebou stráviť zvyšok sprevádzania môjho ja týmto príliš na (ne)dotyk, pre našu obmedzenú myseľ tajomným žitím. Hľadieť ti do okien so záujmom ako to býva u susedov, ako som si už privykol, stať sa tvojím obľúbeným pohárom alkoholu, ktorý sama nevieš dopiť z toľkého omámeného ničenia.“ Dokázali by ste sa prestať utápať v močiari svojej bahnistej mysle, ak by vám povedal takúto neobyčajnosť, akúsi nevidanú formu oddanosti, človek, ktorého milujete skôr ako dokážete vôbec milovať ? Ah, aký lacný a ľahký by bol scenár mojej nepretržitej bezbrannosti voči láske. Je toto práve zmysel prečo živými sme (boli) ? Stretnúť vo vlaku, ktorý sa bezhlavo šinie, človeka, kde vlastný dokonalý odraz či obraz dokážeme vyčítať, paradoxne sa v ňom stratiť aj keď pravdou je slovo nájsť ? Bol by to hriech volajúci do tmy čo s podvečernou jesennou hmlou mizne, nedotiahnuť toto lano do konca, ktoré perspektívu už spod hlíny má.

To ráno moje ja dýchalo akýmsi mimo-prirodzeným dychom. Ako keď nevinné mača už dopredu vie, že ho ty, vinník ideš okúpať. Odtiahla som si už slnkom vyblednuté závesy, venovala svoju nešikovnú pozornosť rannej, letargickej prírode, ktorá s vami v takýchto hodinách nič nechce mať a moje oči zväbila rosa, ktorá stekala po skle môjho okna na ktorom sa odráža prokrastinácia tých dní a láska, ktorá v takýchto rozmeroch zvykne osobnosť ničiť. Viete, priatelia, ak ste zamilovaní, na to nemá ani sobotňajšia whiskey dvihnutá nad hlavy sprevádzaná hlasným prípitkom na ten úžasný pocit, keď sa dostanete z platonickkej lásky. Vtedy ešte netušíte, čo všetko práve toto vaše víťazstvo spôsobí. A tak som nechala prírodu prírodou a otočila sa na chladnej podlahe smerom ku čajníku. Tam, už čakala na môj dotyk šálka, ktorá je každým ránom naplnená pálivou tekutinou, čo robí moje ráno ránom. Cítila som, že dnešný deň prinesie viac škody ako úžitku. Schúlila som sa na stoličke ako chudobné brazílske dieťa a prečítala si dávku poézie. Pri tom všetkom, čo sa dnes tvárilo ako milá (ne)rutina, som nemohla odpútať svoje myšlienky vlievajúc sa vždy do toho istého oceánu. Po mojom presvedčení, že tohto ticha a môjho bytu mám dosť, nie z nenávisti veď on je režisérom zvláštnych vecí, ktoré sa v tomto byte dejú, ale práve to ľstivé a bolestivé mrnčanie v hlave mi spôsobovalo odpor a preto opúšťam svoje miestnosti s letným vzdychom a trápnu patetickosťou.

Moje hodiny bohužiaľ ešte neodbili, no ukazovali presne pätnásť minút po dvanástej, čo znamenalo, že ja- príliš zodpovedná osoba, som opäť zmeškala obed. Mala by som prehodnotiť svoje priority a nevenovať sa tak hlboko práci a vlastným myšlienkam, ha ha. No v zápätí vzlykov som si bola sebecky istá, že dnes v noci sa najem dosýta. „Aurélia, nechcel prísť osobne, nechaj ti na vrátnici túto obálku.“ tichšie oznámil kolega Peter. Impulzívne som siahla po obálke a zdvorilo poďakovala na znamenie, nech Peter opustí moju kanceláriu. Tlak v mojom tele vám nedokážem opísať, dokonca som v tej chvíli ani netúžila myslieť na priebeh ďalšej minúty, nie večera. Piatimi ťahmi som mierne vlhký papier od mojich dlaní roztvorila a každým riadkom moja tvár strácala na zdravej farbe. Zapálila som si cigaretu, moje roztrasené ruky zápasili s telom cigarety a popol mi nežne zaspával na blúzke, tak som využila zbraň ženských slín.

V ten deň, som pokorne plnila príkazy z listu, ktorý mi skôr môj život vzal ako zlepil dokopy. Bola som slabá odolávať otázke, kto za to môže, že dve osoby milujúce seba i povahu náklonnosti k smrti sa navzájom ubíjajú spôsobom, ktorý im život vracia ? S prichádzajúcou tmou, som sa nasunula do tmavej, prehltna na mňa čakajúci neznámy prášok a vošla som tam, kam som mala. Už obklopená dymom a vzduchom slobody som už mierne dezorientovane vykročila vpred. Odovzdala som životné momenty a situáciu človeku, stratila som sa v spánku mojej bezcitnej náruživosti, afekte, slabosti a chtivosti. Vytasila som zbraň a bola som to ja. Zabila som, ako som aj ja, bola zabitá.